

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
ВАЖНОТО Е ПУБЛИКАТА ДА
СЕ КЕФИ

chitanka.info

В късния следобед Иванов и Петров се срещнаха пред входа на градския парк. Зарадваха се на случайността — не бяха се виждали от години толкова отблизо. Е, понякога разменяха по някоя дума, когато Иванов се появеше на четвъртия етаж да изтупа някое чердже, а Петров в това време пушеше цигара на петия. И, ако таман я беше запалил — имаха време даже да обсъдят кой отбор ще купи тазгодишното първенство и кой играч ще пласират нейде по чужбинско, та чорбаджията му ще инвестира в някоя местна награда...

Оказа се, че двамата са в една посока — Иванов имаше среща с някакви немци в ресторанта до езерцето, а Петров... Абе, и той смотолеви за никаква среща, но съседът му беше наясно кога да разпитва...

Пред тях се очерта големият стадион. От него се разнасяше ревът на публиката, гърмяха пиратки, издигаха се фойерверки... Явно се играеше голям мач. Но и двамата се спогледаха учудено — вярно, че не ходеха по игрищата, обаче имаха никаква представа и, поне според нея, днес не би трябвало да се играе. Без да кажат и дума, завъртяха се надясно и тръгнаха към входа.

А там имаше само един човек. Ни отворена каса, нито никакви контрольори.

— Извинете, отде да купя билет? — попита Иванов. Оня не отговори, само посочи отворената врата и направи крачка встрани. Двама съседи изненадано тръгнаха към вътрешното стълбище, така добре познато им преди двайсетина години...

— Отдавна не съм идвал — рече Петров.

— И аз... Пък и за какво? Нагласени мачове, хулигани, летящи бомбички, сбивания, полицаи с палки...

Изкачиха се до сектора и се огледаха. Нормален стадион — сектори, преградени с решетки, прескачащи ги фенове, сблъскващи се групи, размахани юмруци, плющащи палки, мъгла от псувни и ругатни...

И — никаква полиция, никакви стюарди, само няколко души в бели престилики изнасяха с носилки набитите, мятаха ги в линейки, които свой изчезваха през основния вход, откъдето долитаха други, за да поемат следващите...

А на терена — никой... Ама никой... Ни играчи, ни съдии, нито треньори и екипи наоколо...

Което явно не правеше впечатление на публиката и не пречеше на масовия въргал...

Иванов погледна към човека от входа, който беше ги последвал тук:

— Какво става? Къде е мачът? Защо се бият?

— Абе, разбрах аз, че май идвате за пръв път след промените и затова ви последвах. Няма мачове... Всъщност, има — обявяват ги, ама се играят другаде. На спокойствие. А тук всичко е за публиката. Така и така идват само за сбиването, защо да им се отвлича вниманието с някаква си игра? Има по-важни неща — коя група ще набие другата, кой ще свали повече от противниковите фенове, колко шалчета ще пленят, коя бомба ще е най-мощна...

Петров и Иванов се спогледаха:

— Добре де, ама нали има мачове, все пак?

— Има — каза човекът. — Играят някъде в базите си, на тренировъчните терени. Забавляват се. Всеки отбор сам си играе...

— А мачовете, резултатите, головете...

— Че защо да се губи време, нерви, та после и глоби да се плащат? В това време собствениците се събират в залата на футболния съюз, там според жребия се провежда таен търг и... Който наддаде на тъмно повече — той печели. Отделно се залага на голмайстори, за най-добър играч, за спортсменство, за... Абе, за какво ли не...

— Но публиката как го приема това?

— А за какво ѝ е някаква игра, водена на петдесет метра далеч от трибуната? Публиката иска да се забавлява сама, да не ѝ пречат, да се кефи... И се кефи... Даже пари не плаща — напротив, нормалните хора са благодарни, че тия се бият помежду си, а не с невинни граждани... Та — ще оставате ли?

Но двамата вече бързо се спускаха по стълбището. Докато някой не ги е забелязал и не е включил в своето забавление...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.